

Fəxrəddin ƏSƏD

* * *

Xatırə toranlığı
sonuncu səsi uddu.
Susur sırlı səhralıq,
səsim özümə yaddı.

Bir quş tələsik ötür,
yanımdan kəcavətək.
Ulduzlar vahiməli
yolun azmiş dəvətək.

Qəfil əsan küləkdən
sizildar köhnə yara.
Uzaq xatirəyəcən
sahilsizdi bu səhra.

Sönür bir-bir ulduzlar -
adama elə gəlir.
Bu səhra mənim kimi
kimsəsizlikdən ölürlər.

* * *

Ömür deyilən çiçəkmış,
tökülürəm laçək-laçək.
Qarşıda məni nə gözlər,
başına nələr gələcək?

Qaranlıqlar içindəyəm,
ışığımı söndürdülər.

Məni oyuna çəkdilər,
sərsəriyə döndərdilər.

Məni hadslayır kimsə,
boylanıb baxa bilmirəm.
İlahi, özün hifz elə,
oyundan çıxa bilmirəm.

Mən gedirəm sən də gol,
gəl arxamca payızə.
Baharda qalmaq ağır,
düşüb dilə-ağıza.

Günlər necə ötübsə,
yağmur da kömək etmir.
Hələ də divarından
kölgən çəkilib getmir.

Divardakı kölgənin
gözlərindən yaş axır.
Payız bizi çağırır
gol ömrümün yasağı.

Aramızda məsafə
necə işiq ilidi?
İndi sənə nə desəm,
deyəcəksən dəlidi.

Sözlər dilimə yatırı,
qələmim də slimə.
Sən bir aşşuzən oldun,
mən dönmüşəm həlimə

Duyğular vurub bu gün
özünü naxışluğa.
Tut məni - yixılram
qarşındaki boşluğa...

Günəş çəkilib getdi,
poncaradən baxdı ay.
Yenə ikimiz qaldıq,
vay-vay sənə, könlüm, vay!

Vay başına gələnlər,
gör nələrdi nələrdi?
Yenə köhnə ağınlar
içimdə pöhrləndi.

Vay, vay sənə, könlüm, vay,
o gözəl bir yuxumu?
Yuxuma girib yenə
hara çəkir ruhumu?

Sən içox gözləmişəm,
yağış durub qəsdimə.
Sən yağış bilmışəm,
harda çıxsan rastuma.

Burda yağışlar yağır,
əvvəlkitsən yoxsan.
Yağış kimi yağaram,
qəfil qarşımı çixsan.

Sən mənim uzaq sevdam,
hamudan gizlətdiyim.
Susuz torpaq kimiyəm -
yağıştək gözlətdiyin...

Görən, söz dildənəni qopur,
yoxsa can kimi bədənnən?
Başım nə bələlər çəkib
könül deyənə gedənnən.

Sükütdan qulaq tutulur,
yuxum arşə çəkilincə.
Yüz yol olüb-dirilişəm,
qeybdən səslər galincə.

Kiməsə boy göstərməyib,
bir söz var içimdə yaşar.
Şeirlərimin taleyi
qışmatı özüma oxşar.

07.04.2014

